तदतिक्रम्य च नदी शीतोदा नाम पावनी ।
तीर्त्वा तामुदयाख्यश्च सिद्धिक्षेत्रं महागिरिः ॥ १६६ ॥
विद्याधरैरनाक्रम्यस्तत्र त्वं गच्छ सांप्रतं ।
प्रियस्य मानुषस्येह कृते चिन्तां च मा कृथाः ॥ १६७ ॥
एतद्धि सर्वमेतस्य कथयित्वा गमिष्यसि ।
येनैष पश्चात्तत्रैव सत्वरो ह्यागमिष्यति ॥ १६८ ॥
इत्युक्ता सा तया सख्या भद्रा भयवशीकृता ।
विदूषकानुरक्तापि प्रतिपेदे तथेति तद् ॥ १६९ ॥
उक्त्वा च तस्य तद्युक्त्या दत्त्वा च स्वाङ्गुलीयकं ।
विदूषकस्य रात्र्यन्तसमये सा तिरोदधे ॥ १७० ॥
विदूषकश्च पूर्वस्मिञ्शून्ये देवगृहे स्थितं ।
क्षणादपश्यदात्मानं न भद्रां न च मन्दिरं ॥ १७१ ॥
स्मरन्विद्याप्रपञ्चं च पश्यंश्चैवाङ्गुलीयकं ।
विषादविस्मयावेशवशः सो ऽभूद्विदूषकः ॥ १७२ ॥
अचिन्तयच्च तस्याः स वचः स्वप्नमिव स्मरन् ।
गता तावद्विवेकेव मम सोदयपर्वतं ॥ १७३ ॥
तद्गत्वाप्याप्नु तत्रैव गन्तव्यं तदवाप्तये ।
न चेदं लोकदृष्टं मां लब्ध्वा राजा परित्यजेत् ॥ १७४ ॥
तस्माद्युक्तिं करोमीह कार्यं सिध्यति मे यथा ।
इति संचिन्त्य मतिमान्नृपमन्यत्स शिश्रिये ॥ १७५ ॥
जीर्णवासा रजोलिप्तो भूत्वा देवीगृहात्ततः ।
निरगादथ हा भद्रे हा भद्र इति स ब्रुवन् ॥ १७६ ॥
तत्क्षणं च विलोक्यैनं जनास्तद्देशवर्तिनः ॥
सो ऽयं विदूषकः प्राप्त इति कोलाहलं व्यधुः ॥ १७७ ॥